

ANDREA BARC

**SOBA ZA
GOSTE**

Prevela
Dubravka Srećković Divković

Laguna

Naslov originala

Andrea Bratz

THE SPARE ROOM

Copyright © 2023 by Andrea Bratz Inc.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno svakom ko je sve preispitao

Autorska napomena: Mačka nikad nije višak.

PROLOG

U naselju Tanglvud ulice su tihe. Jedino grane koje se njišu i poneka veverica remete spore senke, talasave oblike koji se rastežu kao karamel pod suncem poznog popodneva. Već mesecima se čuje samo cvrkutanje blaženo nesvesnih ptica i korak šetača koji klančaju za svojim psima ili naprosto nastoje da prekinu jednolikost, očiju gladnih neke novine posle tolikih meseci provedenih u četiri zida.

Šetači, razume se, ne mogu da zavire u domove svojih suseda. U naselju Tanglvud diskretnost je najveća ovozemaljska vrlina, te stoga sve stambene jedinice okružuju visoki zidovi s kapijom, štiteći ih od radoznalih očiju i čuvajući ušuškane u sebi čitave svetove. U jednoj vili neka šiparica dvadeset četvrti put zaredom pokušava da snimi selfi, a na spratu njena majka uz bučan prasak otvara teglu gumenih bombona. U susednoj kući otac dvoje dece trlja se po licu pre nego što će uključiti kameru da bi preko *Zuma* prisustvovao svom četvrtom sastanku tog dana. Dok se noć prišunjava nad tu zajednicu, hajde da prođemo objektivom oko ugla zdanja u neogotičkom stilu, gde dvoje klinaca rade svom snagom na nekoj koreografiji sa *Tiktoka* i mlate se uz istu pesmu iznova, i iznova, i iznova.

Zatim je tu broj 327 u Tanglvud drajvu, dostojanstvena ogromna kuća s visokim prozorima koji gledaju na travnjak i susedno groblje. U većem delu kuće vlada mir, kao u zamračenoj kući za lutke u tihu noć, kreveti su prekriveni modernim pokrivačima, u kuhinji i u bezbroj kupatila blistaju svetla.

Za sudoperom stoji ljudska prilika, pogrbljenih ramena. Pogledajmo pobliže – ta silueta treperi poput lista onog šarenog bršljana što raste napolju uz kapiju. Malo-malo pa joj ramena zahvati snažna drhtavica.

Međutim, najupadljiviji pokret jeste pokret njenih ruku, koje se ravnomerno pomeraju uvrćući se i upredajući poput testa na spiralnoj žici miksera.

One ribaju, ribaju i ribaju krv što se scoreva u naborima njihovih dlanova.

PRVO POGLAVLJE

Odabrala sam *Amtrakov* vagon bez muzike, pa potiskujem poriv da zajecam, da zavrištim, da zacvilim od iznurenosti ili kriknem od straha od tih neznanaca što me okružuju. Ludilo je koliko sam se brzo navikla na sedenje u kući. Sad mi putovanje uglavnom praznim vozom deluje komplikovano i naporno, kao da savladavam put kroz neku stranu zemlju. Virgo mjauče na sedištu do mene, te otvaram rajsferšlus transporterera da bih je počeskala po ušima. Majk nije želeo da je ponese – čak je pružio ruku ka njenom transporteru kad sam pošla ka vratima.

Pruži ruku ka meni. Bori se za mene. Ja sam ta čiji odlazak treba da sprečiš.

Dah mi zastaje i jecaj mi okida glasne žice. Gledam u sendvič koji sam kupila pre ulaska u voz, ali posle tolikog plakanja za poslednja tri dana, u želucu mi je onaj osećaj praznine i iscedenosti. Nisam sigurna da ću ikada više ogladneti.

Dok sam sedela u divovskom trbuhu stanice Trideseta ulica, atmosfera je bila puna straha, utišana, pucketala je od naboja nepoverenja. Maskirani putnici oprezno su odmeravali jedni druge. Kao da pripada nekom drugom životu vreme kad smo

se slobodno kretali i bezbrižno udisali vazduh, usrkujući ga u telo kao bebe pijane od mleka. Osetila sam olakšanje kad sam se ukrcala u voz, ali onda je iza mene seo neki muškarac i sad jede salatu, zapahujući vagon svojim vrelim dahom.

Da li sam o ovome dobro promislila? Prošlo je šesnaest sati otkako sam pukla pedeset devet dolara za kartu u jednom smeru od Filadelfije do Vašingtona. Možda to ne deluje kao velika suma, ali moj račun u banci ne preliva se od para. Našu selidbu je finansirala Majkova kompanija; moju nezaposlenost uspevamo da prebrodimo zahvaljujući njegovoj novoj plati i bonusu koji je dobio prilikom potpisivanja ugovora. Glupi sendvič je koštao dodatnih dvanaest dolara.

Ali dabome, računica koju izvodim u glavi samo mi služi da zaokupim misli: ta zebrnja je prijatnija od pravog problema koji mi preteće lebdi nad glavom.

Zagledala sam se kroz prozor, gde iz daljine vire lepe kuće i crkveni zvonici. Sabrina u vreme mog dolaska ima sastanak, pa će na stanicu Junion po mene doći njen muž Nejtan. Stegne me strah svaki put kad se prisetim toga. Nervozna sam već i zbog toga što ću videti Sabrinu, a još ću povrh toga ovu suludu posetu na neodređeno vreme morati da započnem susretom s nepoznatim čovekom na železničkoj stanici.

Telefon mi je zvrncnuo u mrežici na naslonu preda mnom. *Majk*. U meni iskri nada – da se nije predomislio?

„Halo?“ Trudim se da budem tiha. Nije trebalo da izaberem vagon bez muzike; neka žena na nekoliko redova od mene okreće se i namršteno me gleda.

„Keli. Zdravo.“ Guta knedlu, a svi molekuli mog tela na to se zaustavljaju. „Ovaj... ne mogu da nađem prašak za veš.“

Bolno razočaranje. „Molim?“

„Hteo bih da operem čaršave, a...“

„Pod sudoperom je. Sa svim ostalim sredstvima za čišćenje i pranje.“ Sve u toj slici ispunjava me tugom: bespomoćni Majk u hodniku zaviruje u veš-mašinu; činjenica da već pere naše

čaršave, uklanja iz njih moj miris. Čuje se kako su odskočila i lupnula vratašca.

„Našao. Izvini što sam te gnjavio.“ Telefon šušti od statičkog šuma, a meni su se ovlažile oči.

Šta nam se to desilo?, želim da zavrištim. Upravo bi trebalo da planiramo zajednički život.

„Je li dobar voz?“, pita.

Odsečnim pokretom brišem suze. „Da. Javi mi se porukom ako budeš hteo još nešto, važi? Ne bi trebalo da pričam preko telefona.“

„Uh, tako je. Izvini.“

„Nema veze.“ Oklevam. „I ti izvini.“

„Čuj, hajde da ne...“ Sam sebe prekida, nakašlja se. Znam da sam zasrala. Mislila sam da ćemo uspeti ono da prevaziđemo, ali sad sam još manje sigurna u to. „Javi se porukom kad budeš stigla. Zdravo, Keli.“ Prekida vezu pre nego što sam stigla da odgovorim, te osećam kako tonem u očajanje.

Nisam tako zamišljala svoju trideset petu godinu. Trebalo je da mi to bude najlepša godina dosad, ona godina kad život konačno započinje: dobila sam priliku za novi početak sa svojim milim, uspešnim verenikom. Isplanirali smo venčanje, živo otelotvorenje kolekcije slika na *Pinterestu* koju sam potajno dopunjavala dugo pre nego što ću upoznati Majka; poslali smo pozivnice, odabrali prostor za svadbu – jedan rustični ambar u blizini kuće mojih roditelja – i zvanično ga rezervisali.

Drugi su i gore prošli. Nisam odsečena od sveta u nekoj poljskoj bolnici gde mi pluća kontroliše respirator. Nisu mi bacili leš u hladnjaču.

Ali ovo? Jeste sranje. Pravo-pravcato sranje.

Sebe krivim – bog mi je svedok da već dovoljno sebi prebacujem – ali izvesnu odgovornost trebalo bi da snosi i keterer. Ostali koje smo angažovali bili su prepuni razumevanja: *Jasno nam je, niko ne organizuje okupljanja.* Ali uprava tog restorana s hranom lokalnih proizvođača nije prestajala da me zivka

telefonom i zahteva da potvrdimo novi datum jer u suprotnom ostajemo bez depozita. Čitav taj događaj finansirao je moj budući svekar, a Majk nije hteo ni da ga pozove tim povodom. To sam pripisivala Majkovo preopterećenosti – ili čak njenoj lenjosti, u nekim trenucima kad sam bila manje milostiva.

Svađali smo se zbog toga. Svađali smo se zbog mnogo čega. A onda je, pre tri dana, on skršio moj život nadvoje, razlomio ga kao jadac.

Lovim sebe kako čapkam noktom posekotinu na dlanu. Posekotinu srama, okrašan podsetnik na sve ono ružno što je prošle nedelje pokuljalo iz mene.

Ponovo uzimam telefon, pa još jednom čitam onu uzgrednu napisanu poruku koja me je juče otkinula. Još ne mogu da poverujem da sam je stvarno dobila, da nije posredi moja halucinacija. „Bilo bi dobro da dođeš i malo budeš kod nas.“

Osećajući kako mi srce snažno lupa, uzvratila sam sa „haha“. Ali Sabrina je navalila sa udvostručenim žarom: „Ozbiljno ti kažem! Soba za goste zvrji nam prazna. A časna reč, ne bi nam škodilo malo društva.“

To je taj trenutak kad su ruke počele da mi se tresu. Bila sam sama u našoj spavaćoj sobi u Filadelfiji. Ta soba gleda na ulicu i ima na prozorima rešetke, navodno da nam ne bi svakojaki upadali u stan, ali one istovremeno stvaraju i utisak zatvorske ćelije.

„To je veoma lepo od tebe!“, odgovorila sam. „Ali ne bih da smetam.“

Istog trena je krenula da kuca. „Ne bi nam to bila ni najmanja smetnja – iskreno, Nejtan je toliko ekstrovertan da UMIRE od želje za nekim ko nisam ja. (A ja kao introvertna osoba umirem od želje da on ima za priču nekog ko nisam ja, hahaha.) Neću da navaljujem, ali ovo je ozbiljna ponuda! Možda na nedelju-dve? Moglo bi da vam bude korisno oboma.“

Oboma. Nešto što je moja mama usadila u mene, pouka izvučena iz četrdeset i kusur godina bračne sreće: ti i tvoj partner

ste tim. Odlučujete zajedno. Kad sam nabacila Majku tu ideju, oberučke ju je prihvatio.

Ali ja sam želela da se bori za mene. Da me moli da ostanem.

Plakanje u masku je odvratno. Čak ni kloparanje voza po šinama ne može da zabašuri moje drhtavo disanje. Tkanina se sa svakim grcavim udisajem zateže kao da me davi, a sa unutrašnje strane natapaju je suze i sline. Još nekoliko ljudi okreće se i mršti se na mene. Čujem majčin glas: *Priberi se, Keli. Uzmi svoj život u svoje ruke.*

Javljam Sabrini gde sam trenutno: „Prolazim kroz Baltimor!“ Trebalo bi da poruke šaljem i njoj i Nejtanu, ali on me još zastrašuje.

Prosto mi je neverovatno da pre tri nedelje nisam imala čak ni Sabrinin broj. Pratili smo se na *Instagramu* godinama, ali iz nekog razloga su se njene slike retko pojavljivale u mom fidu. A onda sam – smorena od pandemije koja nikako da se okonča, blaženo nesvesna da će mi vrlo brzo bomba razneti život u paramparčad – shvatila da sam krenula da listam taj spisak srećnih ljudi. I algoritam je ubacio nešto nepredviđeno: jedan apdejt Sabine Lamont.

Ona je savršena. U srednjoj školi sam je znala kao Sabrinu Balzer, sporednu drugaricu iz iste donekle štreberske klike, mada se nikad nismo neposredno družile. Upamtila sam je kao bezbojnu i tihu; gotovo pune dve decenije nije mi pala na um. *Ali bože dragi, pomislila sam, vidi je sad!*

Gusti smeđi talasi kose slivali su joj se niz ramena kao brzaci. Imala je lice koje kao da je projektovao Frenk Lojd Rajt*, sa ostrim jagodicama i četvrtastom vilicom, savršeno izvajanim obrvama i upadljivo zelenim očima. Bio je to selfi koji je snimila napolju na ležaljci, a iza nje se protezao svetlucač bazen boje safira.

---

* Američki arhitekta i dizajner poznat po poigravanju s geometrijskim oblicima, čiji su ishod zdanja složene strukture i istovremeno čistih, modernih linija. (Prim. prev.)

Te noći sam pustila svet da se smrači dok sam kuckajući obigravala oko njenog onlajn-postojanja, osećajući onu prljavu bujicu nediscipline, isti vodopad nezasićenosti koji ti se javi kad pojedeš pola kila sladoleda ili otkineš krastu, ogolivši jarkocrveno meso pod njom. Našla sam njene stare postove na blogu i vesti o njoj, te ih gladno iščitala. Iskopala sam njene slike sa neke gala prigode i izlistala svih osamnaest fotografija s njom na crvenom tepihu.

Svi mi imamo na *Instagramu* neke prijatelje kojima smo opsednuti, jesam li u pravu? Nisam mogla da se nagledam njene slave: njene vile na sat vremena od Vašingtona; njenih planinarskih izleta po Blu Ridžu; #NostalgicnihČetvrtaka i glamuroznih događaja kojima je prisustvovala sa svojim mužem Nejtanom, visokim, plećatim i pre simpatičnim nego lepim sa tom gustom plavoriđom bradom i orlovskim nosom. Dvoje uspešnih koji su jedno drugom potpora. I jasno, on je bio na nekom visoko kotiranom državnom poslu, koji je pominjala u komentarima, ali ona ni slučajno nije bila žena koja služi za ukras; dođavola, ona je među *najprodavanijim* autorima *Njujork tajmsa*, što je... o gospode bože. Šta? *Kako?*

Istog trena sam naručila njen nagrađeni serijal ljubavnih romana. On je pratio vrelu ljubavnu vezu između Arijane Run, neustrašive novinarku posvećene oblasti poslovanja, i Perija Krajtona, njenog misterioznog i moćnog (i prigodno seksepilnog) obaveštajca. Posle više sati bila je pročitana prva knjiga – *Insajder* – i sva rumena bacila sam se na drugu. Te noći sam takoreći kidisala na Majka.

On se okrenuo na suprotnu stranu i izvinio se rekavši da je izmožden.

Istog časa kad sam pročitala i poslednji deo, poslala sam Sabrini poruku da bih joj saopštila koliko su me oduševile njene knjige. A ona mi je odgovorila i bila je divna, i upitala me je kako sam i ko mi je taj „preslatki verenik“ na fotografijama sa veridbe, i tako smo, o, počele da razmenjujemo poruke po čitav

dan, da vodimo duge brbljive razgovore u prelepoj suprotnosti s mojom komunikacijom na *Votsapu* s drugaricama kod kuće u Čikagu, koje su samo bile u stanju da saosećaju jedna s drugom zbog toga što su zakucane u četiri zida s napornom decom.

Sabrina je prepričavala svoje pokušaje da napravi kiselo testo od domaćeg kvasca po imenu Otis („Krajnje neoriginalno, zar ne?“*); ja sam nju pak obaveštavala o svemu uvrnutom što vidim prilikom svojih šetnji po Filadelfiji (bajkerskim paradama, pena-žurkama na trotoaru). Zasmekavale smo jedna drugu do suza. Priznala je da i ona s mukom održava kontakt s prijateljicama koje imaju decu, budući da joj njihovi problemi deluju mnogo drugačije od njenih (ne njenih, *naših*): njihova neprestana strka, bez jedne sekunde kad bi mogle da ostanu same sa svojim mislima, nasuprot našoj samoći, neispunjenim satnicama i dugim trenucima tišine, onim kad unutrašnje monologe počnemo da vodimo vičući u sebi.

I tako sam joj dozvolila da mi bude razonoda. Možda sam zbog toga posvećivala manje pažnje Majkovom neraspoređenju. Dok sada o tome razmišljam, grči mi se želudac. Ne liči na mene da budem sebična.

Kada je Majk pre neki dan odbio da ponovo zakaže naše venčanje, Sabrini sam to prenela za manje od sat vremena: *O bože, Majk mi je upravo rekao da želi da „nagazi kočnicu“*. To je izletelo iz mene kao metak iz puške zato što ona u mojoj glavi nije bila stvarna, ne baš doslovno stvarna. Nisam je bila videla više od petnaest godina.

Ona je, u stvari, jedina osoba kojoj sam to rekla. A Majk sigurno neće nikome kazati; njemu nije drago što sam čak i Sabrinu uputila u našu ličnu dramu. Moja najbolja drugarica Ejmi, moja mama, svi oni ljudi koji vole Majka gotovo isto koliko i ja – niko od njih ne zna da se trenutno borimo s

---

* Po tradiciji, pekari daju ime kvascu koji sami proizvode. „Otis“ je naziv kupovnog kvasca koji se prodaje u kesicama. (Prim. prev.)

poteškoćama. Da smo poslednje tri noći uzdržano spavali na suprotnim krajevima kreveta. Da je zajednička budućnost koju smo zamišljali možda zgasla, utrnuta poput sveće.

Tumačim kao povoljan znak to što Majk ne želi nikom da priča o našim problemima. Ljudi bi to, uostalom, mogli pogrešno da shvate – mogli bi pomisliti da raskidamo, a to se nije dogodilo. *I neće se dogoditi.*

Možda bi bilo dobro da dobijem malo prostora, rekao je juče. Moram da razbistrim glavu.

Sirena voza krešti sa druge strane prozora. Virgo se meškolji u transporteru i viri u mene kroz mrežicu.

Ponovo mi pogled leti ka telefonu. Kad je zaključan, na ekranu je Majkova i moja slika sa Ejmine svadbe: on je u smokingu, a one kovrdžice nalik instant rezancima začješljane su mu unatrag; ja sam u svečanoj haljini, s kosom rasutom po ramenima, a glava mi se savršeno uklapa u luk njegovog vrata. Toliko ga volim da me to ponekad boli, kao da mi neko šmirglom stiska srce. Nisam toga bila svesna sve do sada, kad bih mogla sve da izgubim.

Malo prostora. Trunčica distance da bih spasla našu vezu. Da bih sačuvala ono što je najvažnije.

Mogu ja to za njega.

Za njega bih sve učinila.

DRUGO POGLAVLJE

U Vašington ulazimo pred samo podne, junsko sunce je visoko i neumoljivo sija. Umalo da ispustim Virgo dok žurno izlazim, a srce mi snažno lupa – od cimanja kofera da bih ga spustila, od nasrtljivih zebnji, ko bi ga znao? Ulećem u čekaonicu, a onda šaljem poruku na broj koji mi je prosledila Sabrina.

„Keli?“

Munjevito se obrćem i prvi put mi se pruža prilika da ga razgledam: mršav je i visok, sto devedeset ili jače, s bakarnosmeđom kosom i naočarima po poslednjoj modi. Lepo je skockan, ima blejzer, drap pantalone i kožne tenisike, te mi strah iznova gužva utrobu.

Pružna ruku, a ja tupavo zurim u nju, te najzad menja pristup i nudi lakat.

„Nisam ovladala pozdravljanjem u ovoj eri“, izgovaram spuštajući Virgo kako bismo mogli da se kucnemo laktovima. Umalo da promašim i osećaj je grozan, kao kad bacaš peticu pa pogrešno proceniš, ali on se smeje i širi ruke.

„Hoćemo li da se zagrlimo? Mislim da bi trebalo da se zagrlimo.“

Uzmičem za pola koraka. „Je li to dozvoljeno?“

Sleže ramenima. „Bićemo u izolaciji zajedno. Dobro došla u čopor.“ Mnogo je čudno grliti se s nekim nepoznatim prvi put posle ko zna koliko meseci. I prijatno.

Uzima Virgo, ali ja mu saopštavam da mi treba koji časak. Posle nekoliko minuta vraćam se iz toaleta, a on je u međuvremenu otvorio transporter i veselo mazi moju mačku. Posmatram ih. *Liči* na sebe sa fotografija, ali pokreti mu nisu onakvi kakve sam očekivala – ne poklapa se s trodimenzionalnom slikom u mom mozgu. Mislila sam da će biti sav ugladen i ućtiv, ali umesto toga ima u sebi nešto zajebantsko, šaljiv je i hitrouman.

„Uzbuđen sam što će s nama u kući biti i mačka.“ Uspravlja se.

„Jesi li ih imao u detinjstvu?“

„Aha – dve mačke i psa.“ Izvlači ručku mog kofera i kreće. „One donose dobrodošli osećaj nevaljalštine.“

„To je tačno, ja mislim da Virgo kuje zaveru da zagospodari svetom.“

„Rina nikada dosad nije živela s mačkom.“ Čudno mi je što čujem kako je naziva tim imenom od milošte. Zvuči intimno. Nejtan se smejuji. „Smatra da nije zaljubljenica u mačke, ali to je samo zato što je sama toliko nalik mački.“

Smejem se i ja, ali nisam sigurna kako to da shvatim. Mogla bih da pitam šta je hteo da kaže, ali to mi deluje kao prekoračenje granice, kamčenje analize karaktera njegove žene.

Penjemo se već drugim pokretnim stepenicama. „Jesi li rastao u ovom kraju?“, pitam. „Sa svim tim ljubimcima?“

„U Šarlotsvilu. Lepo mesto, ali jedva sam čekao da se preselim u Vašington.“ Produžuje pored nanizanih autobusa koji bljuju izduvne gasove. „Uvek pazi kako ćeš sročiti želju. Nisam ni pomišljao da ću završiti u prigradskom naselju.“

„Stan vam izgleda božanstveno.“ Crvenim. „Hoću reći, ono što sam videla na Sabrininom *Instagramu*.“

Neusiljen smeh. „Pa eto, za pedeset pet minuta imaćeš prilike da ga vidiš svojim očima.“

Sinoć sam ubacila u pretraživač njihovu adresu i pronašla arhivirani listing agencije za nekretnine. Od cene mi se zavrtele u glavi, a opis je na sva usta reklamirao „VELELEPNU džordžijansku neokolonijalnu vilu u najekskluzivnije zaštićenom naselju Blu Ridža, na uzvisini s pogledom na stoletno drveće i bujne pašnjake“, što je u najmanju ruku bilo remek-delo kopirajtinga. Prethodni vlasnik je imao bumerski ukus: tapete u stilu francuske seoske kuće i nabrčkane prekrivače s karnerima.

Nejtan prilazi sjajnom terencu i ubacujemo unutra moje stvari, pa potom i sami sedamo. Enterijer je nezamislivo šik – sedišta su beličasta i glatka kao ulupana belanca, a instrument-tabla je od lakiranog drveta. Nejtan spušta masku u konzolu, a onda zastaje kao astronaut koji ispituje atmosferu.

„Da skinem i ja svoju?“ Osećam se kao malo dete, nisam u stanju da razmišljam sopstvenom glavom.

„Samo napred.“ Isteruje kola unatrag. „Rizikovaćemo. Jer u suprotnom ćeš čitav boravak ovde provesti u karantinu.“ Uključuje žmigavac, *tik-tak*. „Nedeljama nismo imali kontakt ni sa kim drugim.“

Čekam ga da tu izjavu kruniše pitanjem – *Zadovoljna? Je li ti sad lakše?* – ali pitanja nema, te na kraju skidam masku. I evo nas, dvoje neznanaca koji su postali članovi istog čopora i udišu isti vazduh.

„I kad ste se, dakle, preselili u Dirbruk?“ Vučem bezbednosni pojas prejako i on zapinje, opire mi se.

„Pre tri godine. Pre toga smo živeli u Maunt Plezantu.“ Vozi opušteno, sa nekoliko prstiju na volanu. „To je naselje u oblasti Vašingtona.“ Izranjamo nasred grada, gde su kabasta lego-zdanja naslagana uz stare crkve i kitnjasta sedišta državnih službi. Znam Čikago, znam mu urbane oaze, ali ovaj grad ostavlja drugačiji utisak, poput kulisa za film o birokratiji iz sredine dvadesetog veka.

„Nedostaje li ti?“

„Život ovde? Ne.“ Sleže ramenima. „Želeli smo više prostora. A i nije daleko.“

Ulice su bezmalo puste, a na trotoarima stoje napušteni kivi-zeleni skuteri kao da je neki svemirski brod usisao sve njihove vozače. „Sad radiš isključivo od kuće?“, pitam.

„Isključivo.“

Nisam sigurna, možda ću zazvučati neumesno radoznalo, ali teram dalje: „Radiš za Ministarstvo odbrane, je li tako?“

„Aha. Suva papirologija, dosadan posao.“ Prelazi u drugu traku i nekoliko minuta se vozimo u tišini, a meni, o, tako nedostaje Majkovo umirujuće prisustvo da mi se vrišti. Telefon mi se oglašava kratkim zvukom – obaveštenje od agencije *Zilou* da jedna kuća u okolini Filadelfije koju sam sebi označila nije više u prodaji. Posredi je bilo prostrano zdanje u kolonijalnom stilu, u Midiji, s drvenom ogradom oko zadnjeg dela dvorišta; baš su našli kad da je prodaju. Dok pritiskam *obriši*, imam osećaj da poništavam i taj san.

Ulazimo u neki tunel, nad nama i oko nas trepću svetla. Pošto smo ponovo izronili na sunce, Nejtan mi u prolazu pokazuje znamenitosti: reku Potomak, spomenik Vašingtonu, Linkolnov spomen-dom koji štrči na horizontu. Srce mi sve ubrzanije kuca što se više udaljujemo od samog grada. Od *Amtraka*, spasilačkog užeta koje me povezuje s domom.

No da li mi je to i dalje dom? Nisam sigurna da trenutno igde imam ikakav dom. „Gde si ti provela detinjstvo?“, iznenadno pita, kao da se tek sad setio da uzvрати na moje ranije pitanje.

Mrštim se. „U Libertivilu. Odande i znam Sabrinu.“

„O, stvarno! Nije mi pričala.“ Osmehuje se od uva do uva, pa se osmehujem i ja, ali ovo me je žacnulo. Jesam li zaista za njega takav... anonimus?

„A onda sam živela u Čikagu sve do ovog februara. Tad smo se preselili u Filadelfiju.“

„Otkud to?“

„Mom vereniku su ponudili posao o kakvom je sanjao“, deklamujem i potom osećam da bledim. Taj izraz koristim već mesecima – ali kako bih uopšte sad nazvala Majka? I samo malo: zašto pothranjujem tu izmišljotinu da je *svojevoljno* prešao na drugi posao kad ga je u stvarnosti poslodavac u Čikagu otpustio?

„Čikago je izvanredan grad“, kaže Nejtan. „Ako se izuzmu one njegove zime.“

Klimam glavom i snažno trepćem kako bih obuzdala suze. Majku i meni je u Čikagu bilo *neizrecivo* lepo. Imali smo hobije (*hobije!*), prijatelje (*prijatelje!*) i povelik predratni stan s gipsanim vencem duž spoja zidova i kasetiranog plafona od ukrasnog reljefnog lima.

A onda ga je, pred sam Božić, firma otpustila – u jednoj od onih nemilosrdnih tura smanjenja broja zaposlenih kad izvršni direktori krajem godine gledaju da srežu budžet. Na njegov zahtev, nisam nikome ni zucnula o njegovom otkazu i pomogla sam mu da konkuriše za razne poslove širom zemlje – a krajem januara već je dobio tu ponudu od jedne konsultantske firme u Filadelfiji. Bila sam ushićena zbog njega – izvela sam ga u jedan besan bar (*bar!*) na najlepše moguće koktele (*koktele!*) i vedro smo poželeli zbogom Čikagu. Dođavola, čak sam se odrekla svog lagodnog marketinškog posla u firmi koja proizvodi prirodne kozmetičke preparate kad su se nadređeni narogušili na tu ideju da radim na daljinu, i tačno je, ironija mog otkaza – svega koji mesec pre početka pandemije – još odzvanja.

To sam uradila jer sam činila polovinu *nas*. *Mi* smo se selili u Filadelfiju. *Mi* smo izabrali stan u prizemlju u Ulici kestenova. *Mi* smo krenuli na put kamionom za selidbe – na Dan zaljubljenih, ništa manje – i trpeli Virgo i njeno kreketavo mjaukanje gotovo punih trinaest sati. Pred *nama* je bio čitav život: nova adresa, klasično venčanje, s vremenom i bucmosta, kikitava beba koju sam iščekivala još otkako sam kao mala ljuljala lutke.

A onda. Grudi mi prostreli stid kad god ponovo pomislim na to. Moja ogromna, ružna greška od prošle nedelje.

Kratkotrajni gubitak zdravog razuma, vlasti nad sobom. Crna rupa želje, razorna i bezdana, koja je ponikla u mojim grudima, preuzela mi telo i izbrisala sve što je dobro. Kad bih mogla da povučem sve što sam rekla, uradila bih to.

Magistralni put se penje i spušta, vrluda levo-desno, vodi nas u blagim krivinama kroz uglavnom gole predele. U daljini promiču mrka stabla i kockasta poslovna zdanja. Sa radija se čuje *Toking heds*, te nakon sekunde oklevanja pružam ruku ka dugmetu i pojačavam zvuk.

Nejtanovo lice se ozaruje dok izgovara prvi stih pesme „*Once in a Lifetime*“, onaj o životu u šupi. „Pevaj ako znaš tekst!“

Smejem se i pridružujem mu se, i istina je, *zadesila sam se* u novom delu sveta.

Pokazuje rukom oko nas – i on se *zadesio* za volanom ogromnog automobila.* Oboje sad mlatimo glavom u ritmu, te se opuštam, pošto je Nejtan ekstrovertan, kao ja, to mi je rekla Sabrina. I premda ne znam kuda idemo, i neću znati gde je šta u toj kući, i ne znam gde će se Virgo sklupčati niti kuda ću ja kad moram da završim, ili da se isplačem, ili mi prosto nije do *druženja*, uskoro ću znati. Majk želi prostora; imaće ga dok ne dođe k sebi.

Izgovaram „uuu!“ dok se pesma završava, a preko nje već blebeće reklama. Energija je sad drugačija – brodimo seoskim puteljkom kao kakvi stari drugari u nekom filmu o putovanju Amerikom.

„I dakle, Nejtane.“ Rvem se s pojasom jer mi žulja vrat. „Tebi ne smeta to što ne znam koliko dugo ostajem kod vas? Trebalo bi da to bude svega nedelju-dve.“

---

* Pesma počinje strofom: „I možda će se zadesiti da živiš u šupi, / i možda ćeš se zadesiti u drugom kraju sveta, / i možda ćeš se zadesiti za volanom ogromnog automobila, / i možda ćeš se zadesiti u divnoj kući, s divnom ženom, / i možda ćeš se zapitati: „Pa dobro, a kako sam stigao dovdje?“ (Prim. prev.)

„Naravno – moraš da ostaviš sebi kapsulu za spasavanje. Možda će ti ovde biti grozno.“

Šalimo se. Dopada mi se to. „Ehej, možda će *vama* biti grozno što sam *ja* tu. Svima nam je potrebna kartica za besplatan izlazak iz zatvora.“

„Nema šanse! Kad jednom uđeš u našu kuću, zauvek si vezana za nju.“

Smeškam se. „Da nije bačena neka kletva na plac?“

„Definitivno. Zle duhove, veštice s bombonom – sve to imamo.“

Klimam glavom. „Kula s prozorom širokim taaačno toliko da princeza kroz njega spusti kosu.“

Smeje se, a kola stižu do vrha brda nalik džinovskom toboganu. Prostranstvo sa moje desne strane zaklanja neka vinarija, a po čitavom predelu vijugaju špaliri vinove loze.

I tad se pojavljuje kapija, neobrađen kamen sa obeju strana visokih krila od kovanog gvožđa. Sunce zaranja za oblak i počinje nova pesma, trešti instrumentalni uvod u savršeno naciljan čas.

Gvožđe protkivaju reči, izuvijane i razmetljive, i uokvirene bršljanom: NASELJE TANGLVUD. Nad nama u visinu uzleće kos, a mene nešto steže u grudima.

Majk. Sve bih na svetu dala da ga u ovom trenutku uhvatim za ruku, da osetim onaj umirujući stisak.

Nejtan kucka po daljinskom upravljaču pričvršćenom za retrovizor i krila kapije klize ka nama, bez žurbe, kao kakav moćan čovek koji zna da svet nema drugog izbora do da ga čeka.

„Dobro došla kući“, izgovara. I uvozimo se.

TREĆE POGLAVLJE

Krila kapije glatko se zatvaraju iza nas. Razmišljam o onim rešetkama na prozorima naše spavaće sobe u Filadelfiji. Pre nekoliko nedelja probudilo me je nečije kucanje po metalu, te sam – dezorijentisana, bunovna – u panici stegla Majka. Ali to su bila samo dva maloletnika koja su gluvarila u uskoj uličici i odsutno čvrkala crno gvožđe.

„Vrata imaju šifru, za slučaj da ti zatreba da izađeš“, kaže Nejtan. „Mada nije baš da napolju ima bogzna šta da se radi.“ Prolazimo, pretpostavljam, pored drugih domova: pojedini su toliko udaljeni da im kolske staze iščezavaju u šumi. Drugima krovovi vire iza kamenih kapija ili ukrasnih bedema od drveća i žbunja.

Kiseonik je nekako drugačiji sad kad smo zaključani u tom naselju. Kao kad se zatvore vrata aviona – nema više natrag.

Pokazujem iza nas. „Je li ono jedini ulaz?“

„Jedini kud se može kolima. Ako ideš peške, ima još jedna kapija, kojom se izlazi na groblje.“

Mrzim sve što je jezivo, živim u strahu da će me neko primorati da gledam horor film. „Pored naselja je groblje?“

„Da – Brinsmir.“ Primećuje da mi lice izražava samrtni strah. „Ne brini se, uopšte nije strašno. Nastalo je početkom

osamnaestog veka. Dizajnirao ga je jedan arhitekta koji je obično radio parkove, pa je štaviše prilično ljupko. Evo nas.“ Skreće u šumu i pomalja se još jedna kapija. Na kamenu levo stoji broj trista dvadeset sedam, a visoka gvozdена rešetka penje se lučno ka zašiljenom vrhu. Nejtan kucka po drugom daljinskom upravljaču i krila se šire od sredine upolje, pozivajući nas da uđemo.

„Vi u ovom kraju baš volite kapije“, primećujem.

„Bezbednost je bila posebno istaknuta prilikom prodaje, da.“ Osmehuje se, ali lice mu je zadobilo neki zatvoren izraz.

Nastojim da zazvučim vedro: „To je zato što obavljáš važne tajne poslove za državu?“

Sleže ramenima. „Da budem iskren, Rini je verovatno potrebno više zaštite nego meni. Ima neke čaknute obožavaoce.“

Kada sam opsesivno tražila na *Guglu* sve o Sabrini, iskočilo mi je i jedan članak na tu temu – bila je napisala dugačak i zamoran komentar na *Instagramu* o tome koliko je plaši to što ima obožavaoce koji narušavaju njenu privatnost u Vašingtonu. Ona je uspešna preduzetnica koja piše o seksu... pa tako, naravno, pojedini njeni obožavaoci umišljaju da polažu pravo na njenu pažnju. „Da nije doživela neki zastrašujući susret? S nekim ko je uhodi ili tako nešto?“

Pojavljuje se kuća, i premda sam je već videla na fotografijama, srce mi snažno tuče. Uživu je impozantna, boje i uglovi su joj upečatljiviji. Savršeno je simetrična, od crvene fasadne cigle, s prozorima koje uokviruju crni kapci. Ima krov od škriljca kom iz oba kraja štrče dimnjaci i široko stepenište koje vodi do ulaznih vrata – dveju ogromnih drvenih tabli okruženih prozorima. Ulaz počiva u senci belog trema, a levo i desno od vrata su stubovi.

Kuća izgleda kao iz nekog filma, isuviše je nesvakidašnja da bi bila pozadina banalnim stvarima, čišćenju mrvica sa stola i gledanju televizije u trenerci.

„Predivna je“, mrmljam, a on mi zahvaljuje.

Tek kasnije shvatam da je moje pitanje o Sabrininim mahnitim obožavaocima ostalo bez odgovora.

Zaboravljeno, a možda i svesno zanemareno.

„Keli Dojl!“

Za razliku od svog muža, Sabrina je uživo tačno onakva kako sam je zamišljala. Božanstvena je, sva iskri, svetlooka i preplanula, sa svežom kožom, prirodno lepa u pamučnoj haljini i bosonoga. Izleće na jedna bočna vrata i ne primećuje da je Nejtan pružio ruke ka njoj, već skokom prolazi pravo pored njega i snažno me grli.

Sabrina od krvi i mesa. Žena koju sam uhodila na društvenim mrežama, da bih zatim s njom četovala, pa je nedeljama obogotvoravala, sad je u mom zagrljaju. Kao da se budim iz nekog sna u kom je glavnu ulogu igrala slavna ličnost... i otkrivam da je sve to java.

„Kako ste prošli u vožnji?“ Neužurbanim korakom prilazi Nejtanu i ljube se – istinski ljube, i to traje toliko dugo da obaram pogled.

„Dobro smo prošli“, kaže on nakon što se odvojio od nje. „Nije bila velika gužva.“

Ona ga steže pozadi za vrat, pa se okreće ka meni. „Jeste li dobri drugovi sad posle zajedničke vožnje ovamo?“

„O, *najbolji* drugovi“, odgovara Nejtan. „Pripremi se na to da ćeš biti ljubomorna.“

Sabrina mi se ozareno osmehuje. „Nejtanu je svako najbolji drug. On je kao zlatni retriever.“

„A ti si više kao ova Virgo.“ Nejtan izvlači transporter sa zadnjeg sedišta.

Zavitlavaju se – i Sabrina i ja smo znale da se zavitlavamo u porukama, a dok sam se vozila ovamo s Nejtanom, ispostavilo se da je humor bio savršeno sredstvo za prevazilaženje nategnutosti. Udišem vazduh da se primirim i osmehujem se od uva

do uva. „Šta, hoćeš da kažeš da bi samo neko *blentav* pozeleo da mi bude novi najbolji drug?“

„Ah, divota, sad ćete mi kenjati *udvoje*.“

Moja šala ju je nasmejala – toliko mi je laknulo da mi kolena klecaju.

Sabrina juri ispred nas da otvori ta bočna vrata. Oboje upadaju u kuću, a ja zastajem na kolskoj stazi. Vazduh opojno miriše, te ga uvlačim duboko u pluća. Posle tri meseca izolacije, uspela sam to da uradim – izašla sam u svet.

Jedino bih još volela da je sa mnom izašao i Majk.

„Da te provedem kroz kuću.“ Sabrina me uvodi.

Čak je i to sporedno predsoblje otmeno. Uski prostor osvetljavaju visilice, a levo i desno od mene uza zidove stoje beli kredenci.

Virgo mjauče. „Jedva čekam da vidim kuću“, kažem, „ali prvo bi trebalo da zbrinem Virgo, ako nemaš ništa protiv?“

„Naravno da nemam! Za mnom.“ Ulazim za njom u široku kuhinju, a potom se oko nas razastire čitava kuća. „Samo na brzaka: obično ovde jedemo“ – hitrim korakom prolazimo kroz kutak za doručak sa okruglim stolom i tapaciranim stolicama – „a ovde je trpezarija, to jest naš omaž večerinkama, u miru počivale.“ Zamišljam te večerinke: vašingtonska intelektualna i stvaralačka elita koja sedi oko tog zdepastog stola u seoskom stilu.

Sabrina žustro produžuje u sledeću prostoriju, bližu glavnom ulazu, a Nejtan i ja je pratimo. „Ovo je muzička soba.“

Prostorom dominira koncertni klavir, a na zidu visi pet-šest gitara, nalik na ogromne probodene leptire u zastakljenoj kutiji.

„Sviraš?“, pitam je.

„Ne, sve je ovde moje“, odgovara Nejtan.

Skrećemo u predvorje koje se kupa u rasutoj sunčevoj svetlosti. Kuća je ogromna – naš stan u Filadelfiji zauzeo bi tek jedan ugao jednog sprata. Peče me to podsećanje na Majka, ali ne toliko bolno. Ova vila me smiruje, kao da mi se i srce širi zajedno s njenim prostorom.

Klancamo uz stepenice, koje se produžuju u galeriju nad predvorjem. U hodniku se nižu apstraktne slike, ogromna platna pod bakarnim zidnim lampama.

Na kraju hodnika Sabrina otvara jedna vrata i tu je ta soba, za goste. Prozore uokviruju lepršave zavese; s jedne strane pruža se pogled na groblje, a sa druge na glavnu kapiju. Krevet s belim prekrivačem umesto gornje table ima veliki komad drveta s korom pričvršćen na zid, a u uglu sleže ramenima fotelja boje slačice.

„Predivna je.“ Zablenuta, naslanjam se na dovratak.

„Hvala – ovu sobu mnogo volimo. U njoj je lepo prirodno osvetljenje.“ Sabrina pokazuje ka garderobi veličine ostave. „Mačje stvarčice sam stavila ovde. Hej, daćemo ti malo vremena da se osvežiš – siđi kad god si spremna.“

Obuhvata jednom rukom Nejtana oko struka, te polagano izlaze. Takvi smo početka bili Majk i ja, s prstima željnim da dotaknu voljenu kožu. A onda je to zgasnulo, poput svetla kada dan pređe u noć. Odlaze niz hodnik krupnim korakom, visoki i zdravi poput nordijskih bogova. Posmatram ih predugo sa vrata, osećajući kako mi se srce – koje je pre samo jednog minuta klobučalo od uzbuđenja – rastužuje. Previše sam trzavica danas preživela, osećanja su mi nalik detetu na klackalici.

Pre nekoliko nedelja mama mi je poslala članak o tome kako su neoženjeni i neudati – oni koji žive sami – nevidljive žrtve pandemije, gladne dodira, usamljene. U članku je bio jedan zanimljiv deo o senzorima koji postoje samo u ramenima i leđima, o nervnim završecima podešenim da reaguju na blag, nežan dodir. Novinar je napomenuo da je, između ostalog, razlog što nam je toliko prijatno kad mazimo psa ili mačku taj što naši odgovarajući neuroni zamišljaju kako se oseća ta životinja: „Kad mazite svog krznatog drugara, isto je kao da i on mazi vas.“

To je mami i bilo povod da pošalje poruku: „Još jedan razlog da zavolim Virgo! Mnogo se radujem što imate svoju krznatu

bebicu... i što imate jedno drugo.“ To svoje uverenje često je ponavljala: *Život je lepši kad se s nekim deli. Ja sam imala tu sreću da mi zapadne tvoj otac. Zajedno smo u stanju sve da prebrodimo.* Dođavola, za svoje venčanje odabrali su pesmu „*Just the Two of Us*“*.

Ali pre tri dana sam *i ja* počela da se ubrajam među te samotnike koji se bore da prežive, svet od jednog stanovnika zatočen u domaćinstvu za dvoje. Sedamdeset dva sata mučenja u predvorju pakla, obilnih suza i snažne strepnje koja mi je preplavila grudi. Moja majka bi se užasnula kad bi znala kakva je trenutno situacija između mene i Majka; i bez toga već smatra da predugo otežemo s venčanjem. Otvaram rajsferšlus transporter a i zavlaci ruku unutra da bih počela Virgo po čupavom delu iznad repa, ali ona munjevito proleće kraj mene i skače na krevet.

Prelazim na kutije s njenim zalihama hrane – onim koje sam naručila juče dok sam jurcala da se spremim za putovanje u goste. U pisaćem stolu pronalazim makaze i širim ih da bih preseklala lepljivu traku na kutijama, ali pogrešno poduhvatam sečivo i zasecam sebi prste, razmazujući grimiznu boju po kartonu.

„Dođavola.“ Sedam na krevet i razgledam posekotinu. Duga je i plitka, kapi krvi nižu se u pravoj liniji. Sveža povreda koja se taman slaže s rasekotinom na dlanu, napola zaraslom rekastom brazdom nad korenom palca. Želudac mi se steže dok se prisećam onog trenutka prošle nedelje kad sam je prvi put opazila. Bila sam do te mere izgubila vlast nad sobom, do te mere sam se izbezumila da nisam čak ni primetila kako mi povreda boji rukav u crveno.

Dižem ruku iznad glave (*mene, prozovite mene!*) i držim je tako čekajući da krvarenje stane; zatim je puštam da mlitavo padne. Sklapam oči i u mislima mi se ponovo odigrava sinoćna scena.

---

* „Samo nas dvoje“, kulturna pesma Bila Vidersa. (Prim. prev.)

Moraš da mi oprostiš, Majk, molim te. Znaš koliko te volim.

Nije... nije o tome reč.

Pa o čemu je? Prosto mi kaži i promeniću to što ne valja, kunem se. Uradiću sve što treba.

Nije samo u tome stvar.

Ali... ali ja sam tvoja Kel-Bel!

Čak su i imena od milošte sumorna u određenom kontekstu. Tad sam plakala nekoliko minuta i priželjkivala da mi se opet obrati tim nadimkom, da me nazove svojom. On me je umesto toga obujmio obema rukama dok sam šmrckala. Plakala sam i plakala, čekajući da mi kaže, da mi naredi, da me moli da ostanem.

Otirem suze sa obrazâ. Možda će mu moje odsustvo razbuditi više nežnosti u srcu. Možda će, sedeći u onoj štenari od stana, shvatiti koliko mu nedostajem, koliko se volimo.

Sedam uspravno i dopuštam nadi da se uskomeša u meni poput taloga vina u čaši.

ČETVRTO POGLAVLJE

Zaboravili su da mi kažu gde je toalet, pa ispitujem razna vrata i najzad ga pronalazim. Peškiri su beli i hotelski meki. Naravno da su takvi; ovde je sve savršeno.

Izuzev mene. Zurim u ogledalo: od maske mi se otrla podloga sa nosa. Moja plava kosa, ošišana u bob-frizuru, previše je izrasla i vapi za zafarbavanjem korenova.

Umorna. Razbarušena. *Da li je to razlog što Majk neće da se oženi tobom?*

Puderišem nos, ponovo stavljam dezodorans. Vlažim jagodice prstiju i prolazim njima kroz kosu. Ponekad mi se čini da nemam prava da se ogledam ukoliko nisam u pristojnom izdanju.

Na ušima su mi opalne mindušice s kopčom pozadi; njih mi je kupio Majk na pijaci pod vedrim nebom na koju smo nabasali na Kauaiju. Prodavac minduša, neki omatoreli hipik, upitao nas je jesmo li brat i sestra, što nas je zgrozilo i ujedno nam je bilo urnebesno smešno. Iako imamo kosu i oči slične boje, Majk i ja smo u fizičkom pogledu sušte suprotnosti: on je visok i jake građe, ja sam sićušna i kosa mi je potpuno ravna, podšišana u bob. Obožavala sam da maštam kako će se naše DNK izmešati: možda će našoj ćerki zapasti moj uzvinuti nos i Majkove dugačke

trepavice. Možda će naš sin naslediti moje kulinarske sposobnosti i Majkov dar za gajenje biljaka. I tad sam se osmehivala u mraku, sva damarajući od ljubavi prema tom imaginarnom potomstvu, obuzeta bolnom željom da ga upoznam.

I to je bila jedna od onih neverovatnih stvari s kojima sam se susrela tih prvih nekoliko meseci s Majkom. Nije bio sklon izvrđavanju i zatvaranju u sebe poput drugih muškaraca u koje sam se zaljubljivala; nije ga plašio intenzitet moje ljubavi. To je bilo to – takav je osećaj kad znaš kako će se priča završiti. Kad sam sanjerala kako koračam prema oltaru ili kako sam na odmoru na moru s decom šarenom od peska, više se na mestu mog partnera nije nalazila maglovita zamena. O bože, kakav mi je kamen pao sa srca!

Uz izdanak nežnosti, zamišljam ga kako izvlači toplu posteljinu iz sušilice i pita se kako da spakuje čaršav s lastišom. Dakle, treba mu prostora. Pokazaću mu da nisam posesivna, niti grčevito željna pažnje, niti nefleksibilna. Potvrdiću da nisam ona žena koju je zatekao prošle nedelje, s rukama crvenim kao krv.

Ja sam njegova Kel-Bel. Sigurno ću ubrzo početi da mu nedostajem.

Upravo se spremam da siđem u prizemlje, odakle se čuju njihovi glasovi nalik na neki veseli radio. Ali dok stojim na vrhu stepenica, vuče me radoznalost. Ovo je kuća u kojoj živi Sabrina – žena koju sam posmatrala izdaleka, o kojoj sam čitala, kojoj sam se divila. Tu živi i misteriozni Nejtan. Ne uspevam da odolim – tiho prilazim najbližim vratima i zavirujem unutra.

Nejtanova radna soba, rekla bih: minimalistička, sa ogromnim pisaćim stolom na kosim nožicama i sa čuvenom foteljom bračnog para Ims. Na stolu je bankarska lampa, a duž zida lebdeće police. Na jednom njihovom kraju počiva piramida od blistavog kamena koja liči na ogroman pritiskač za hartiju.

Pri polovini hodnika otvaram vrata prostorije koja je po svoj prilici Sabrinina radna soba. Ona je nekonvencionalnija,